

EDUCACIÓ INTERDISCIPLINÀRIA

Gil Shaham (EEUU, 1971)

Prodigis

Text: Josep M. Fonalleras

Font de la imatge: <http://www.answers.com>

Aquesta lectura pertany al llibre *Interior de balena*, 1991. Barcelona: Empúries, Col. Narrativa núm. 37. La seva transcripció compta amb el permís de l'autor.

NENS-PRODIGI, s'entén, o nens prodigiosos, o nens que s'escapen del comú dels mortals. La qualitat de prodigiós em fa l'efecte que no s'hauria de mesurar tant en funció del coeficient intel·lectual com de l'actitud davant la vida. Estic segur que ara mateix hi ha un munt d'auxiliars administratius que, de petits, superaven Napoleó i Einstein i que, per culpa d'això que en diem vida, han anat baixant el llistó dels seus plantejaments i han decidit que la humanitat podia passar molt bé sense l'ajut de la seva intel·ligència o de la seva capacitat de tocar Mozart abans de saber caminar.

El nen o el noi no són prodigis pel fet que un psicòleg realitzi un test pretesament científic i moltes vegades fals i barroer. Són prodigis perquè saben, íntimament, que tot allò que ells saben i que els homes no admeten que puguin saber nanos tan joves, és un regal de la naturalesa. No hi ha dificultats ni patiments en l'execució virtuosa i inconscient d'una simfonia de Beethoven, ni en la resolució perfecta d'un problema de termodinàmica mentre per la tele fan els Picapedra. No. El prodigi només pot ser admirat per tots els altres, no pas pels protagonistes.

L'exemple més recent és el d'un xicot novaiorquès que es diu Gil Shaham. Resulta que la London Symphony Orchestra estava oferint un seguit de concerts i que el violinista titular, el gran Itzhak Perlman, va patir una otitis i va haver de plegar. El director de l'orquestra va saber que als Estats Units hi havia un jove violinista que era un fora de sèrie. Per solucionar el problema, el va fer viatjar en Concorde, el va fer assajar una estona i el va incorporar al programa, amb un èxit considerable. El noi, quan els periodistes li van preguntar què en pensava de tot plegat, va dir que encara no s'havia fet a la idea i que l'alegria més grossa que sentia aleshores era la de ser a Londres en lloc d'estar fent un examen al seu institut de Nova York: "Quan van venir a avisar-me de la trucada i em van comunicar tot això del concert vaig dir que sí de seguida perquè ja n'estava ben tip de llegir *Els contes de Canterbury*". Genial. Els altres anaven de bòlit rere el prodigi, però el prodigi només patia per allò que realment el feia patir, per allò que l'obligava a saltar. Per segons qui, fer un arròs bullit com Déu mana és l'empresa més arriscada del món.

16-V-1989